

JEEVETHAN SELVACHANDRAN

Jeevethan Selvachandran er en ung dansk-tamilsk mand, som i dag studerer Sydasienstudier på Aarhus Universitet. Hans familie kommer oprindeligt fra Sri Lanka, og en undersøgelse og afdækning af hans egen identitet i spændingsfeltet mellem hans familiehistorie og egen opvækst i Danmark har været et vigtigt omdrejningspunkt i hans liv. Jeevethan går meget op i sit studie, og det er også gennem det og de mange rejser til Sydasien, som han har været på i forbindelse med studiet, at han har fået sin nuværende identitetsforståelse som dansk-tamiler. Han er på én gang dansker og tamiler.

Portrættet er lavet på baggrund af et interview udført af Lisette Hededal Hansen, Lena Molin og Lisa Bukhave i forbindelse med kandidatfag på Religionsvidenskab, AU

“Mit navn er Jeevethan Selvachandran, og jeg er en dansk-tamiler, der er født og opvokset i Holstebro”.

I 1983 udbrød der en borgerkrig i Sri Lanka mellem den tamilske oprørsgruppe (de Tamilske Tigre) og den srilankanske regering. Borgerkrigen tvang mange tusinde tamilsk-srilankanske borgere til at flygte enten til nabolandet Indien eller til Europa. Det valg blev også Jeevethans far tvunget til at tage i 1984, hvor han besluttede sig for at flygte ombord på et fly mod en ukendt destination i Europa. Et sted, som af mange srilankanere var kendt for at være demokratisk, et sted, hvor man havde mulighed for at ytre sig selv uden frygt for konsekvenserne, og hvor der frem for alt var trygt.

“Mange srilankanere rejste mod det gamle Østberlin, da det var kendt for dets åben-visa politik, og fordi man derfor bare kunne ‘gå direkte ind’ og derfra have nemmere ved at komme videre til resten af Europa som FN-flygtning”, forklarer Jeevethan.

Det samme tænkte hans far, og han kom derfor først til Berlin i 1984, hvorefter han samme år rejste videre til København for to år senere at blive sendt mod Vestjylland af den daværende regering.

“Det var egentligt meningen, at han skulle have været sendt til Thy eller Thyborøn, men der gad folk simpelthen ikke at have dem. De ville ikke have indvandrere”. Så Jeevethans far endte i stedet i Holstebro.

Jeevethans mor kom efterfølgende til Danmark i 1992 i kraft af loven om familiesammenføring, og året efter kom Jeevethan til verden.

Jeevethan er vokset op i et hjem, der på papiret kunne ligne et hvilken som helst dansk hjem med sin far, mor og to yngre brødre. Noget, han dog allerede i børnehaven havde en mistanke om, ikke helt var tilfældet.

“Da jeg gik i børnehaven, troede jeg, at jeg var hundrede procent dansk, selv om der selvfølgelig var ting, der undrede mig. For eksempel hvorfor jeg var brun, mens min gode ven Peter var hvid. Hvorfor vi spiste forskellige ting derhjemme, eller hvorfor han talte dansk med sine forældre, mens jeg primært talte tamilsk med mine”.

Det var dog ikke før hans forældre tog ham med til Sri Lanka, da han var 11 år gammel, at han for alvor begyndte at stille spørgsmålstejn ved sin egen identitet.

“Før turen til Sri Lanka havde jeg aldrig set mig selv som tamiler. Kun som dansker. Men under mit ophold i Sri Lanka som 11-årig skete der en forandring af min identitet, og det gik op for mig, at jeg er tamiler, og det kunne forklare, hvorfor jeg så ud, som jeg gjorde, talte som jeg talte og spiste som jeg spiste. Da så jeg ikke længere mig selv som dansker, men som tamiler, og det skulle tage mig nogle års bearbejdning af det hele at komme frem til min nuværende identitetsforståelse som dansk-tamiler, forstået som et kompromis mellem de to. Jeg er på den ene side dansker og på den anden side tamiler”. Spørger man Jeevethan, var det specielt folkeskolen, der var med til at forme ham som det menneske, han er i dag. Det var årene fra 0. til 9. klasse og de venner, han havde i denne periode, der var med til at lægge det fundament, som hans væremåde, tanker, holdninger og vaner i dag bygger på. Dog var de fleste af hans tætte venner dansk-tamilere fra andre skoler, som han kendte gennem den Dansk-Tamilske Forening i Holstebro. En forening, som han og hans familie kom og stadig kommer meget i.

Han beskriver det som en forening, som er i stand til at omfavne det, at dens medlemmer er dansk-tamilske. Det gør den ved at afholde for eksempel kulturelle arrangementer, hvor danske venner af familierne deltager, og der bliver lavet mad både af dansk og tamilsk oprindelse, og hvor der synges og lægges vægt på, at medlemmerne hverken er danskere eller tamilere, men dansk-tamilere. Samtidig er det også et sted, hans familie er kommet for at fejre deres tamilske helligdage, festivaler og traditioner. En af de traditioner, Jeevethan lægger særlig vægt på, er den tamilske høstfest (Pongal).

“Vi plejer at holde høstfest hvert år omkring den 14. januar. Så bærer vi vores traditionelle dragter og spiller traditionel tamilsk musik og spiser traditionel tamilsk mad. Festen starter med, at vi holder 1 til 2 minutters stilhed for de srilankanske tamiler, der har mistet livet eller er forsvundet i det forløbende år. Festen bruges også til at diskutere, hvordan vi som minoritet på en gang kan bibeholde vores tamilske identitet samtidig med, at vi er en velfungerende, integreret del af det danske samfund”.

Selvom det ikke er muligt at holde høstfesten og flere af de andre traditioner på præcis samme måde, som de afholdes i Sri Lanka primært på grund af

klimaforskelle, er det stadig vigtigt for Jeevethan, at disse traditioner holdes ved lige og videregives til de kommende generationer.

“Det er specielt vigtigt for mig at mine børn lærer tamilsk, enten ved at jeg selv lærer dem det, ved at de går i en tamilsk weekendskole, som jeg selv gik i, da jeg var mindre, eller via mine forældre”.

Undervisning i tamilsk sprog og kultur vil måske være godt lige meget hvad, mener han, da de derigennem vil kunne skabe kontakt til andre dansk-tamilske børn på deres egen alder og få et bredere syn på verden.

“Det gælder i bund og grund om, at de får så mange forskellige inputs som muligt, så de kan tage det, de mener, de kan bruge og sortere det fra, de ikke kan”.

Traditionsmæssigt er det specielt hans religion, han ønsker at føre videre til sine børn. På spørgsmålet svarer han *“selvfølgelig min religion, vi er jo hinduer”*. Det er dog vigtigt for ham at understrege, at der også er mange af de danske traditioner, som han mener er vigtige at give videre til den næste generation. Så som sekularisme, det danske sprog, de danske kulturnormer som for eksempel jul og ikke mindst den danske identitetsforståelse. Det bedste fra begge verdener – både hans egen kultur og den danske.

I dag studerer Jeevethan Sydasiestudier ved Aarhus Universitet, hvor han er i gang med sin kandidat. Aarhus er på mange måder en by, der har haft en stor betydning for Jeevethan.

“Hvis folk spørger mig, ‘hvor er du fra?’ Så vil jeg som udgangspunkt altid svare, at jeg er fra Danmark. Men mere specifikt i Danmark ved jeg ikke. Jeg vil nok betegne mig selv som dansker frem for noget mere områdespecifikt, for selv om jeg er opvokset og har boet det meste af mit liv i Holstebro og dermed kan siges at være fra Holstebro, så føler jeg også, at jeg har et tilhørsforhold til Aarhus efter at have studeret her i snart 5 år. Aarhus var det første sted, jeg flyttede hen for mig selv, da jeg kun var 19 år gammel, og man kan sige, at byen har været med til at gøre mig moden. Det hjalp mig virkelig meget, og det har lært mig at stå på egne ben. Aarhus har med andre ord haft en stor betydning for min omskoling fra umoden knægt til moden voksen, og derfor ser jeg også Aarhus som en del af min identitet”.

Selv om det var en skræmmende oplevelse pludselig at skulle stå på egne ben, påvirkede det ikke umiddelbart hans indtryk af byen.

“Mit første indtryk af Aarhus som by var, at det var en livlig storby, hvor folk var åbne over for hinanden, hvor det var nemt at begå sig, og hvor der altid er noget at give sig til. Det indtryk har jeg stadig. Det er en lækker studieby og generelt en fed by med en god atmosfære, hvilket også er en af grundene til, at jeg valgte Aarhus Universitet frem for Københavns Universitet eller Syddansk Universitet”.

Jeevethan nåede at bo to forskellige steder i Aarhus, først i området omkring Storcenter Nord og senere i Brabrand. I dag bor han dog igen hjemme hos sine forældre i Holstebro, primært fordi han rejser meget gennem sin uddannelse og derfor er meget væk. Når man snakker om Aarhus, er det tydeligt, at der er nogle bestemte steder, som han især forbinder med byen.

“Aarhus by er for mig centreret om Universitetet, og specielt Nobelparken er blevet et sted, hvor jeg føler mig hjemme, men også Studenterhuset er et sted, jeg gerne kommer. Derudover er de steder, jeg mest forbinder med Aarhus nok midtbyen, Bruuns Galleri, Storcenter Nord og Bazar Vest”.

Når snakken falder på Jeevethans hverdag, er det tydeligt, at hans studier fylder utroligt meget hos ham, og at han går meget op i dem.

“Min hverdag er formet omkring lektier og skoleopgaver, fordi jeg vægter min uddannelse meget højt. Det er den, der kommer til at blive min helt store identitetsmarkør i fremtiden”.

Dog var det ikke hans oprindelige plan at læse Sydasiestudier.

“Da jeg var yngre, troede jeg faktisk, at jeg skulle læse jura. Nok mest fordi det er anset for at være et meget prestigefyldt erhverv i hvert fald i Asien. Efter jeg kom på gymnasiet, gik det dog hurtigt op for mig, at jeg ikke skulle den vej, men det var først i 3.G under min SRP, hvor jeg skrev om den indiske uafhængighedskamp, at jeg begyndte at interessere mig for Indien og Sydasiestudier”.

Udover sit studie har Jeevethan arbejdet som dansk-tamilsk tolk for Dansk Tolkeservice og Aarhus Tolke Danmark siden 2013. Her er hans job at oversætte

for eksempel på sygehuse for patienter. Han oversatte også i kommunal og skolemæssig sammenhæng. Han er glad for sit job og det er blevet en vigtig del af hans liv, selv om hans studier ikke giver ham meget tid til overs.

Gennem sit studieforløb har Jeevethan været både i Indien, i Sri Lanka og i Nepal, og her har hans erfaringer fra hans flytning til Aarhus gjort sig gældende.

“Det er specielt i forhold til mine besøg i Indien, at Aarhus har spillet sin helt store rolle, for havde det ikke været på grund af det studie, jeg har taget, og hvis det ikke var, fordi jeg var flyttet til Aarhus i første omgang, så tror jeg ikke, at jeg var kommet så langt, som jeg er nu. Så tror jeg ikke, at jeg havde været moden nok til at rejse afsted”.

Særligt rejserne til Indien har haft stor betydning for Jeevethan. Han var først afsted som en del af sin bacheloruddannelse i 2013 men tog tilbage i 2014 som koordinator for årgangen under ham på studiet. Rejserne åbnede op for hans fremtidsønsker, men også for en ny identitetskrise, for pludselig følte han sig forbundet til Indien i lige så høj grad som til Sri Lanka og Danmark. En forbindelse som også kan findes i hans rødder, da hans mors familie oprindeligt stammer fra den Sydvestlige kyst af Indien, Kerala, og først kom til Sri Lanka for omkring 800 år siden ifølge historierne.

Hans rejser til Indien åbnede også op for Jeevethans ønsker for fremtiden.

“Arbejdsomt kunne jeg godt tænke mig at drage nytte af min uddannelse enten inden for nødhjælpsorganisationer i Sydasien som for eksempel Røde Kors eller Dansk Flygtningehjælp og hjælpe med at opbygge skoler og hospitaler på Sri Lanka eller ved at arbejde på en dansk ambassade i Sydasien. Jeg kunne også godt tænke mig at bruge mine erfaringer og min viden til at lave noget forskningsmæssigt feltarbejde i Indien og omdanne det til nogle seminarer. Jeg ønsker dog at beholde min base i Danmark og arbejde som repræsentant for Danmark og ikke for Sri Lanka eller Indien. Det optimale vil være, hvis jeg kan bo og arbejde i Danmark om vinteren og i Sydasien om sommeren. På det mere personlige plan har jeg en drøm om at tage på religiøse pilgrimsrejser til Indien og Sri Lanka. Der er for eksempel 274 templer i

den sydindiske delstat Tamil Nadu og jeg kunne godt tænke mig at besøge de vigtigste af disse og gøre noget lignende i Sri Lanka”.

Til spørgsmålet om han havde en ide om, hvordan han gerne ville tage afsked med denne verden, svarede Jeevethan:

“Jeg har faktisk en plan. Det er jo almindeligt, at hinduer bliver brændt, og det vil jeg også gerne selv. Da jeg var i Indien som koordinator i 2014, mødte jeg en tamilsk familie oprindeligt fra Sri Lanka og nu bosat i Australien, som netop var ankommet fra byen Varanasi. De fortalte mig, at de var taget derhen for at sprede deres afdøde fars aske over Gangesfloden, hinduernes hellige flod, og havde fået en pandit (en lærd mand fra Indien) til at lave ritualerne i den forbindelse, så den afdøde kunne sendes godt afsted. Den ide kan jeg godt lide. Så det kunne jeg godt tænke mig at få gjort, når jeg om forhåbentligt mange år endnu skal dø”.